

Living the Lotus 5

Buddhism in Everyday Life 2023
VOL. 212

Living the Lotus Vol. 212 (Tháng 5 2023)

[Phát hành]

Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224

Email: living.the.lotus.rk-international
@kosei-kai.or.jp

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa

Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa

Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Đồng cảm với bản thân

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

Thời đại tâm hồn dễ bị tổn thương

Tôi cảm thấy dường như là bất kể là phương đông hay phương tây, con người từ lâu đã lấy việc “nghiêm khắc với bản thân và dễ tính với người khác” làm đức tính tốt đẹp. Tuy nhiên, gần đây thì có vẻ là người ta cũng nói rằng cần phải có cách thức tồn tại gọi là “dễ tính với người khác và cũng dễ tính với cả bản thân”. Bởi vì, những người đang khổ sở vì mang những vết thương trong lòng có nhiều hơn trước đây rất nhiều.

Trong thế giới Internet cũng có không ít những người làm tổn thương tâm hồn của người khác bằng cách lặp đi lặp lại những lời lăng nhục vô căn cứ, giống như được tượng trưng bởi những sự kiện bị phủ nhận nhân cách bởi các bài đăng nặc danh và bị dồn ép tới mức phải tự tử, vân vân. Trong thời hiện đại thì cũng có học giả nói rằng để bảo vệ tâm hồn, thà tự tin thái quá một chút lại tốt. Điều này nói lên rằng đây là một thời đại mà tâm hồn dễ bị tổn thương tới mức đó.

Ngoài ra, mặt khác thì các báo cáo về ngược đãi trẻ em hay các vấn đề có liên quan đến bắt nạt hay quấy rối khiến cho người khác đau khổ cũng không hề giảm đi chút nào. Chúng sẽ để lại nhiều vết thương trong tâm hồn mỗi nạn nhân, và cũng có cả hiện thực gọi là có những người trở nên tự hành hạ bản thân hay có những người chối bỏ bản thân bắt nguồn từ những vết thương đó. Theo ý nghĩa giống như thế thì có thể là “việc phải dễ tính với bản thân” chưa bao giờ cần thiết hơn lúc này.

Không biết là có phải là yêu cầu đòi hỏi của một thời đại như thế không mà trong những năm gần đây, cho dù có xảy ra thất bại hay vấn đề rắc rối đi chăng nữa nhưng đừng trách bản thân vì việc đó mà đối mặt với hiện tượng xảy ra với sự đồng cảm với bản thân — Có vẻ như cách suy nghĩ gọi là lòng trắc ẩn với bản thân đang được mọi người chú ý. Đó là lối suy nghĩ của tâm lý học liên quan đến việc nâng cao sức khỏe tinh thần và cũng được cho là bắt nguồn từ Phật giáo. Đây là điều chỉ ra rằng những điều căn bản của Phật giáo gọi là coi trọng tôn nghiêm của bản thân mình và đón nhận các hiện tượng xảy ra như nó vốn có sẽ bảo vệ sức khỏe tinh thần.

Bằng cách bản thân trở nên tràn đầy năng lượng

Đồng cảm với bản thân là việc chẳng hạn như ngay cả khi bị thất bại gì đó nhưng không nhìn sự vật sự việc đó một cách phủ định mà có cách nhìn nhận lớn lao rằng “Sự việc như thế này thì ai mà chẳng có” hay nắm bắt một cách tích cực rằng “Kinh nghiệm này sẽ trở thành tài sản của tôi” và không bị ám ảnh bởi cảm xúc trách cứ hay trừng phạt bản thân một cách phiến diện. Nếu rời xa khỏi cách nhìn đưa ra đánh giá sự tốt hay xấu của sự vật sự việc một cách vội vã cả năm thì sẽ có thể đối mặt với các sự kiện một cách bình tĩnh và nếu nhận ra rằng những thứ có ở đó không phải toàn việc xấu thì chắc chắn là tâm hồn sẽ trở nên dễ chịu.

Chỉ có điều, cách diễn đạt gọi là “đồng cảm với bản thân” nghe giống như là việc nuông chiều bản thân và có thể là sẽ có người nghĩ rằng đó là cách thức tồn tại hoàn toàn trái ngược với việc tinh tấn con đường phật giáo, vân vân. Tuy nhiên, việc gọi là đồng cảm với bản thân suy cho cùng thì là việc đối mặt với chính mình một cách bình tĩnh để gặp gỡ bản thân độc nhất vô nhị và duy trì sự hài hòa trong tâm hồn nên nó kết nối tới cả việc tinh tấn của chúng ta. Nếu nói theo ý nghĩa đó thì cũng có thể nói rằng chúng ta đang thực hành phương pháp giữ gìn sức khỏe cho tâm hồn mỗi ngày.

Dẫu sao thì điều cốt lõi là bằng cách đồng cảm với bản thân, sự u sầu sẽ được xua tan và “tôi” trở nên tràn đầy năng lượng. Việc không có sự u sầu trong tâm hồn mỗi người là điểm quan trọng để làm cho gia đình hay xã hội trở nên tươi sáng và tràn đầy năng lượng, và hình như cũng có cả báo cáo nghiên cứu rằng càng là những người dễ tính với bản thân thì càng có thể tiếp xúc với người khác với lòng đồng cảm.

Đối với những người bối rối rằng “Cho dù có được nói như vậy nhưng nên làm thế nào để làm cho bản thân tràn đầy năng lượng”, Mark Twain, tác giả cuốn ‘Những cuộc phiêu lưu của Tom Sawyer’, chỉ dạy rằng “Phương pháp tốt nhất để tiếp năng lượng cho bản thân là việc tiếp năng lượng cho một ai đó khác”. Những câu chuyện gọi là khi một người đang suy nghĩ buồn phiền kẻ vai sát cánh với cảm xúc khổ ải của người khác thì tự lúc nào họ đã quên đi nỗi phiền muộn của bản thân thì cũng thường hay nghe thấy ở hội chúng ta. Sự lợi tha dẫn tới sự tự lợi, và những người đã đạt được sự tự lợi sẽ không thể không thực hiện những hành động lợi tha.

Rồi sau đó, những người có tâm hồn đã được cứu rỗi tất cả đều trở nên tràn đầy năng lượng. Việc có nhiều người tràn đầy năng lượng thì có thể nói là đó là một xã hội hạnh phúc tới chừng đó, chính vì điều đó, và chính vì có những người đang tìm kiếm sự cứu rỗi và sự trưởng thành của linh hồn ở xung quanh chúng ta mà việc trước tiên “bản thân” trở nên tươi sáng và tràn đầy năng lượng rồi mở rộng vòng kết nối của sự đồng cảm là rất quan trọng.

(Kosei - số tháng 5 năm 2023)

Spiritual Journey

Những điều học được trong 2 năm và quyết tâm từ nay trở đi

Atasi Talukder
Hội Rishsho Kosei-kai ở Bangladesh

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài được phát biểu tại lễ thuyết pháp tốt nghiệp trường tăng lữ do học sinh khoa tu dưỡng ở nước ngoài thực hiện được tổ chức tại Đạo trường Rên giữa Ome vào ngày 2 tháng 3 năm 2023.

Năm 2020, tôi thử sức lần thứ 3 với kỳ thi nhập học vào trường tăng lữ Gakurin. Cho đến lần thứ 2 thì gia đình cũng ủng hộ tôi nhưng đáng tiếc là tôi đã không có duyên. Lần thứ 3 là cơ hội cuối cùng. Bởi vì cha mẹ lo lắng cho việc xin việc đi làm hay việc kết hôn của tôi.

Gia đình tôi là gia đình 5 người với cha, mẹ, chị gái và em trai tôi. Thời đó, cha tôi là công nhân bến cảng, mẹ tôi làm nội trợ toàn thời gian, chị gái tôi làm công việc liên quan tới các chuyến đi của tàu thuyền tại một công ty vận tải biển, còn em trai tôi vẫn đang học tiểu học. Tôi lúc đó làm việc cho một công ty hàng may mặc. Tuy nhiên, do ảnh hưởng của sự lây lan virus corona dạng mới, cha tôi mất việc và lương của tôi bị giảm đi một nửa. Chị gái tôi bỏ công việc các chuyến đi tàu thuyền do bị cấm đi ra nước ngoài và bắt đầu làm việc tại một công ty vận tải biển khác có mức lương thấp. Trong hoàn cảnh như thế, tôi nhận được thông báo thi đậu trường tăng lữ. Tôi nghỉ việc công ty và bắt đầu chuẩn bị cho việc nhập học trường tăng lữ. Tuy nhiên, do ảnh hưởng của virus corona mà quầy dịch vụ xin visa bị đóng nên tôi không thể đến Nhật Bản như dự định mà bắt đầu cuộc sống với tư cách là học sinh trường tăng lữ trực tuyến từ tháng 4 năm 2021. Tuy nhiên, ở đó thì có vài vấn đề.

Điều thứ nhất là tôi đã vất vả cực nhọc trong việc chuẩn bị đầy đủ môi trường mạng cần thiết cho giờ học trực tuyến. Bangladesh không phải là lúc nào cũng có điện để dùng quanh năm như Nhật Bản. Mỗi khu vực sẽ mất điện trong khoảng 4 giờ trong ngày mỗi ngày. Việc bị mất sóng vô tuyến do ảnh hưởng của thời tiết cũng thường xuyên xảy ra. Khi máy tính của tôi bị hỏng và không thể sửa được thì tôi đã mượn máy tính của bạn bè để tham gia giờ học trực

tuyến. Ngoài ra, để không gây cản trở đến việc tham gia lớp học, tôi đã sạc đầy máy tính và điện thoại di động trong khi đang có điện. Khi Internet bị gián đoạn do ảnh hưởng của thời tiết thì tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bỏ cuộc nhưng tôi liên lạc với bạn cùng khóa để bổ sung nội dung giờ học mà tôi bị muộn.

Điều thứ hai là do ngoài các giờ học bằng tiếng Nhật ra thì tôi nói chuyện bằng tiếng Bengal với gia đình nên tốn thời gian để ghi nhớ các từ tiếng Nhật và việc phát âm cũng mãi không tiến bộ được. Tuy nhiên, các giáo viên đã làm hết khả năng có thể để dạy cho học sinh khoa tu dưỡng ở nước ngoài chúng tôi một cách dễ hiểu. Khi tôi không thể hiểu đầy đủ

Chị Atasi thuyết pháp tại lễ thuyết pháp tốt nghiệp trường tăng lữ

nội dung giờ học thì các giáo viên kéo dài thời gian giờ học để chỉ dạy tôi.

Có sự chênh lệch múi giờ 3 giờ giữa Nhật Bản và Bangladesh, vì vậy, nếu là giờ học bắt đầu lúc 10 giờ sáng theo giờ Nhật Bản thì nó sẽ bắt đầu lúc 7 giờ sáng ở Bangladesh. Tôi phải dậy sớm để tham gia lớp học sau khi làm xong việc cúng dường hay chuẩn bị buổi sáng. Chị gái và em trai cũng sử dụng cùng phòng với tôi nên giọng nói của tôi trong giờ học và độ sáng của căn phòng làm họ tỉnh giấc và cũng có khi chúng tôi cãi nhau.

Mặt khác, các giáo viên, nhân viên và học sinh trường tăng lữ người Nhật hỗ trợ chúng tôi bằng nhiều hình thức khác nhau tới mức làm cho học sinh khoa tu dưỡng ở nước ngoài chúng tôi không cảm thấy rằng mình không ở trong phòng học của trường tăng lữ trong thực tế. Ví dụ, các bạn học sinh trường tăng lữ người Nhật nói chuyện với tôi bằng thứ tiếng Nhật dễ hiểu hay lên kế hoạch cho các bữa tiệc hay buổi nói chuyện Phật pháp v.v. qua Zoom vào thời gian buổi tối sau khi kết thúc các giờ học trên lớp hay nhiệm vụ trong ngày, và làm sâu sắc thêm ý thức về những người bạn trong nhóm đang cùng nhau sống cuộc sống trường tăng lữ. Giảng viên Chiba thì mỗi khi tôi có nỗi phiền muộn trong việc học tập hay gia đình v.v. thì lắng nghe và cho ý kiến qua điện thoại LINE kể cả vào ngày nghỉ và giúp tôi loại bỏ nỗi lo lắng. Theo cách này, tôi có được ngày hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của rất nhiều người theo nhiều cách khác nhau. Tôi xin thật sự cảm ơn mọi người.

Điều thứ ba là việc lòng tôi dao động bởi việc có cứ tiếp tục khoa tu dưỡng như thế này hay không vào lúc tôi đã trở thành học sinh trường tăng lữ được một thời gian. Khi đang làm việc tại công ty hàng may mặc thì tôi đã lo liệu cho kinh tế gia đình dù chỉ góp một phần nhỏ bé. Tuy nhiên, sau khi nghỉ việc thì tôi chuyển sang phía được cha mẹ lo liệu về mặt tiền bạc và tôi cảm thấy xấu hổ vì tình trạng đó. Vừa mới cảm thấy không phải là mình không chỉ không giúp được gì cho gia đình mà còn tạo gánh nặng cho họ, tôi lại cũng không

thể đến Nhật do thảm họa virus corona, và tôi rơi vào cảm xúc rất bất lực và buồn bã.

Trong hoàn cảnh như vậy, khi chị tôi tròn 26 tuổi vào tháng 6, cha mẹ bắt đầu nghĩ đến chuyện kết hôn của chị. Ở Bangladesh thì hầu hết phụ nữ kết hôn muộn nhất là tuổi 25. Lễ cưới thì cần rất nhiều tiền. Sang tháng 12, cùng với việc lễ cưới của chị gái được tổ chức, tôi bắt đầu phân vân liệu mình có nên học tiếp lên năm thứ 2 của trường tăng lữ hay không và lòng tôi dao động. Rất nhiều người đã ôm lấy tôi khi tôi như thế. Các giáo viên hay những anh chị khóa trên ở trường tăng lữ mà trước tiên là các giáo viên ở trường dạy tiếng Nhật đã khích lệ để tôi lên lớp tiếp theo. Giảng viên Chiba của trường tăng lữ luôn đứng về phía học sinh khoa tu dưỡng ở nước ngoài chúng tôi và sẵn sàng lắng nghe bất kỳ nỗi phiền muộn nào. Phó hiệu trưởng Otomo hướng dẫn tôi rằng “Phải luyện tập việc nói ‘Tôi cảm ơn’ ít nhất 100 lần mỗi ngày và có cảm xúc biết ơn. Hãy nhìn nhận tất cả mọi thứ xảy ra trong cuộc đời là món quà từ Đức Phật để xây dựng một tương lai tốt đẹp hơn”. Ngoài ra, khi tôi thổ lộ cảm xúc của bản thân với người bạn cùng khóa của

Chị Atasi đảm nhận công việc người chủ trì cúng dường tại nghi lễ của trường tăng lữ

khoa tu dưỡng ở nước ngoài thì tâm hồn tôi trở nên rất thoải mái. Người bạn cùng khóa vẫn cố gắng dù ở trong tình hình gian khó hơn tôi và tôi đã được tiếp sức mạnh từ thái độ sống của bạn ấy. Theo cách này, được sự hỗ trợ của mọi người theo nhiều cách khác nhau, tôi đã quyết tâm rằng “Cho dù thời gian 2 năm dành cho mình ở trường tăng lữ có kết thúc ở dạng trực tuyến đi chăng nữa, mình cũng hãy học tập cho đến khi kết thúc”. Rồi sau đó tôi cảm thấy mình trở nên nhẫn nại hơn và có sự tự tin rằng mình có thể sống đời được ngay cả trong những lúc tồi tệ nhất trong cuộc đời.

Và tôi nhận ra rằng việc tôi đã không thể tới Nhật ngay là một món quà do Đức Phật chuẩn bị sẵn cho mình để tôi hiểu được cảm xúc của gia đình. Bởi vì, nhờ việc học tập những lời dạy của Đức Phật trong khi vẫn ở nhà mình, tôi đã bắt đầu có thể nhận ra tâm tư của từng người trong gia đình sống qua mỗi ngày cùng nhau. Đặc biệt, tôi bắt đầu thấy rõ hơn những nỗi vất vả cực nhọc mỗi ngày của mẹ. Mẹ tôi làm việc nhà không nghỉ từ sáng đến tối. Do không biết cuộc sống của mẹ tôi như thế, tôi nghĩ là người ra ngoài xã hội để đi làm sẽ vất vả hơn. Tuy nhiên, ngạc nhiên về số lượng nhiều vô kể các công việc nhà mà mẹ tôi phải cáng đáng, tôi biết ơn mẹ và tự kiểm điểm lại bản thân. Nhưng vì sự xấu hổ mà tôi đã mãi vẫn không thể bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với mẹ. Mặt khác, mọi người ở trường tăng lữ luôn nhất định sẽ nói “Cảm ơn” cho dù là việc nhỏ đến đâu. Tôi dần dần bị cảm hóa bởi thái độ sống đó của những người chung chí hướng và chuyển sang cảm xúc gọi là “Mình cũng phải bày tỏ lòng biết ơn”. Và cuối cùng khi tôi bắt đầu có thể nói những lời biết ơn đối với mẹ, tôi cũng nhận được sự sắp xếp để đến Nhật Bản, và cuộc sống ở trường tăng lữ năm thứ 2 thì tôi trải qua ở Nhật.

Ở Nhật thì tôi học được hai điều chính. Điều thứ nhất là tầm quan trọng của việc cúng dường tổ tiên mà tôi học được thông qua cái chết của bà tôi vào năm trước. Ngay trước kỳ nghỉ hè của năm đầu tiên ở trường tăng lữ, bà tôi qua đời vì bạo bệnh. Tôi đã nghe nói rằng bà muốn gặp tôi từ trước, nhưng tôi ưu tiên cho các giờ học của trường tăng lữ và định đi

gặp bà khi bước vào kỳ nghỉ hè. Tuy nhiên, vào đêm của hôm trước khi kỳ nghỉ hè bắt đầu, bà đã gọi cho tôi qua điện thoại video và trút hơi thở cuối cùng ngay sau khi nhìn thấy khuôn mặt của tôi trên điện thoại di động. Tôi rất hối hận vì đã không đi gặp bà sớm. Tại đám tang thì tôi bị các chị họ của mình hỏi “Giờ em tới đây làm gì nữa?” và tôi cảm thấy rất buồn. Và tôi đến Nhật Bản mà vẫn giấu kín trong lòng cảm giác tội lỗi vì đã không thể lắng nghe mong ước cuối cùng của bà tôi. Sau đó, bà tôi xuất hiện trong các giấc mơ và tôi cảm thấy như bà đang cố nói với tôi điều gì đó nên cảm thấy sợ hãi. Khi tôi nói chuyện với giảng viên Chiba và phó hiệu trưởng Otomo thì được khuyên là “Thật may vì bà đã có thể gặp bạn vào giây phút cuối cùng cho dù chỉ là cuộc gọi video. Bà của bạn rất yêu thương bạn và đã đến gặp bạn trong các giấc mơ đấy. Bạn hãy cúng dường cho bà nhé”. Tuy nhiên, tôi bận tới mặt chuẩn bị cho chuyến thực tập giáo hội nên không thể cúng dường được. Khi tôi nói về chuyện đó với trưởng giáo hội Noriyuki Suzuki của giáo hội Toride nơi tôi thực tập thì trưởng giáo hội đã thực hiện việc cúng dường cho bà cùng với tôi. Tôi cảm thấy dễ chịu hơn và có thể nghỉ từ tận đáy lòng mình rằng “Bà không giận mình tí nào. Bà yêu mình rất nhiều”.

Bài học thứ hai là việc mọi thứ sẽ thay đổi khi bản thân thay đổi. Thông qua cuộc sống tại trường tăng lữ, tôi đã đối mặt với nhiều bài toán khác nhau như hiểu biết sự khác biệt về văn hóa, mối quan hệ giữa người khóa trên và người khóa dưới, mối quan hệ xã hội với các bạn cùng khóa, nhưng tôi đã khắc phục được nhờ việc thực hành lời dạy gọi là “Đối phương thay đổi khi bản thân thay đổi”. Bằng cách đối chiếu theo lời dạy để quan sát kỹ bản thân mình, tôi hiểu rằng có một con người tôi luôn nghĩ “Mình muốn được lợi, mình muốn thoải mái, mình muốn có cảm xúc tốt”, và khi mong muốn không được thỏa mãn thì tâm hồn bất mãn khó chịu sẽ sục sôi lên ngay lập tức. Tại đó, để bản thân thay đổi, tôi quyết định sẽ lắng nghe tâm tư của đối phương trước khi truyền đạt suy nghĩ của mình. Rồi thế là, tôi nhận ra rằng đối phương không nhất thiết phải

có cách suy nghĩ giống như mình. Tôi cũng học được rằng cũng có khi những việc tốt đối với bản thân lại không tốt đối với đối phương.

Trường giáo hội của giáo hội Toride đã chỉ dạy tôi tầm quan trọng của “sự hài hòa” và “lòng biết ơn”. Khi nói rằng “Tôi cảm ơn”, “Tôi xin lỗi” một cách chân thật đúng như lời dạy, tôi cảm thấy rằng cảm xúc của mình được truyền tải đến đối phương và nó sẽ dẫn tới một mối quan hệ tốt đẹp. Khi luôn cố gắng để hiểu được mong muốn của đối phương với tâm thế học tập từ người ở ngay trước mặt thì sự hài hòa với những người xung quanh cũng trở nên sắc sảo hơn và tôi đã bắt đầu có thể có tâm hồn biết ơn.

Trong việc học tập của năm thứ 2 thì có nỗ lực hành động hướng tới nghiên cứu tốt nghiệp trường tăng lữ. Nên làm thế nào để những phụ nữ ở Bangladesh có cuộc sống hạnh phúc, tôi muốn thực hiện nghiên cứu có thể trở thành một sự trợ giúp cho họ, nhưng tôi không biết cụ thể mình nên chọn đề tài nghiên cứu là gì. Vào lúc như thế, trong bài giảng của hội thảo nghiên cứu tốt nghiệp trường tăng lữ, hiệu trưởng Sugino đã chỉ dạy để tôi suy nghĩ một cách cụ thể về sứ mệnh sau khi về nước đối chiếu theo “pháp môn tứ diệu đế”. Kinh Pháp Hoa chỉ dạy rằng tất cả con người đều bình đẳng, đều có sẵn phật tính trong người và ai cũng có thể trở thành phật. Tuy nhiên, tại Bangladesh thì cách suy nghĩ như thế vẫn chưa phổ biến. Phật giáo truyền thống của Bangladesh vẫn còn suy nghĩ rằng phụ nữ không thể trở thành phật. Ngoài ra, phụ nữ ở Bangladesh không được phép quyết định cuộc đời chỉ với ý định của bản thân. Đó là một nền văn hóa nơi cha mẹ quyết định mọi thứ, kể cả nơi học lên cao hay nghề nghiệp hay kết hôn với ai. Không biết có phải do những người phụ nữ cũng đã quen thuộc với văn hóa đó không mà nhiều người không định nói ra suy nghĩ của bản thân, ngoài ra nghĩ rằng cho dù có nói ra cũng không thay đổi được gì. Vì vậy, bằng cách nhìn lại kinh nghiệm của bản thân, tôi muốn thay đổi xã hội thành một nơi mà trước tiên bản thân phụ nữ thay đổi cách suy nghĩ và tự mình mở ra một cuộc

đời mới trong khi vừa duy trì được sự hài hòa với những người xung quanh.

Do đó, tôi quyết định mục tiêu nghiên cứu tốt nghiệp trường tăng lữ là việc viết bản thảo kế hoạch TOT (Training of Trainers, đào tạo người đào tạo) để đào tạo các nhà lãnh đạo các câu lạc bộ phụ nữ ở Bangladesh, và thông qua kế hoạch đó truyền bá rộng rãi cách suy nghĩ rằng tất cả mọi người đều có phật tính ra khắp cả nước Bangladesh. Phương sách cụ thể và các mục thực hành của kế hoạch thì hiện tại tôi đang tạo ra trong khi vừa nhận được sự hướng dẫn từ giám đốc bộ phận học tập Nakamura.

Tôi xin cảm ơn tổng quản lý và điều hành Kunitomi, giám đốc bộ phận học tập Nakamura, phó hiệu trưởng Otomo, mọi người ở trường tăng lữ vì đã động viên hỗ trợ tôi hướng tới mục tiêu tuyên truyền phổ biến tôn giáo sau khi về nước. Trong lòng tôi tràn đầy cảm xúc biết ơn tất cả mọi người đã dưỡng dục tôi trong suốt cuộc sống ở trường tăng lữ trong thời gian 2 năm. Sau khi về nước thì tôi sẽ nỗ lực hết mình tinh tấn trong vai trò của mình với tư cách là người hướng dẫn con đường để những phụ nữ ở Bangladesh trở nên hạnh phúc. Tôi xin cảm ơn tất cả mọi người ạ.

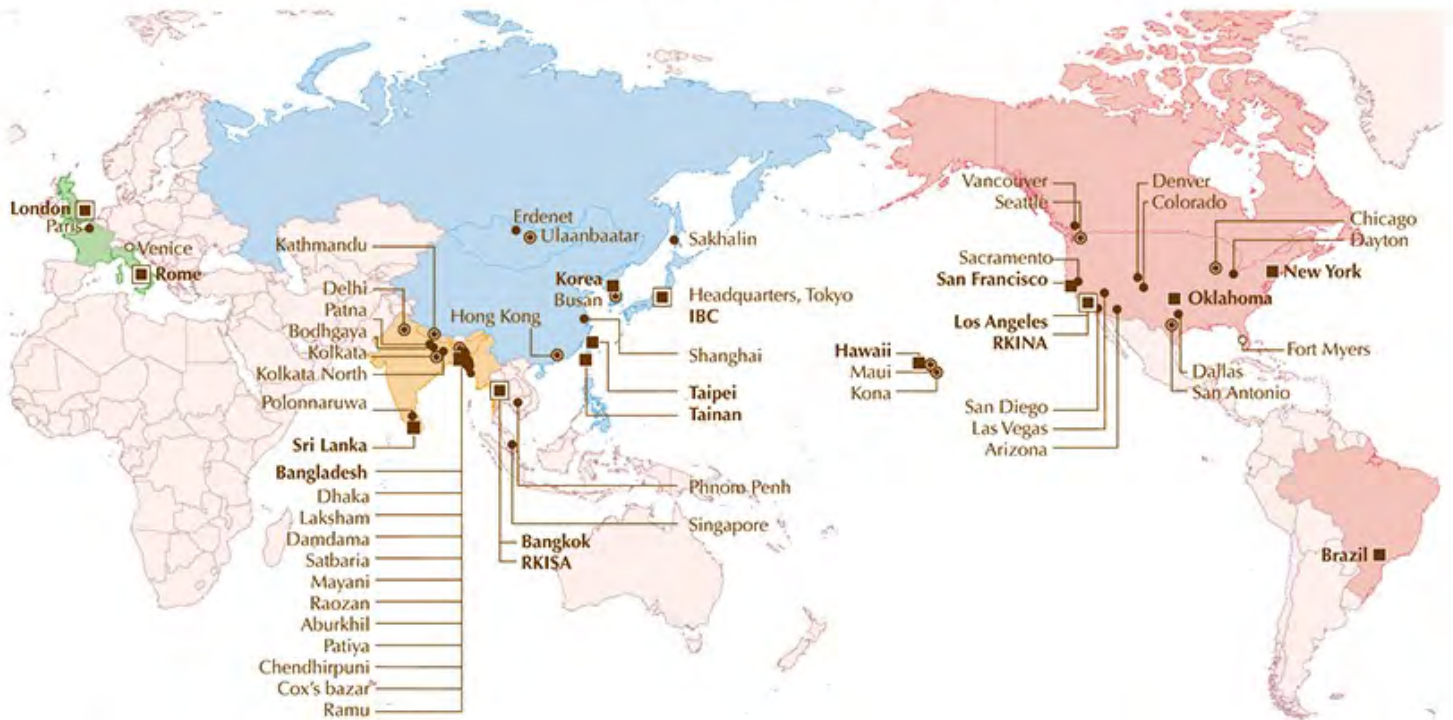
Với giảng viên Chiba của trường tăng lữ và anh Shourab, bạn cùng khóa khoa tu dưỡng ở nước ngoài

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

A Global Buddhist Movement

Information about
local Dharma centers

facebook

twitter

Chúng tôi hoan nghênh những bình luận về bản tin Living the Lotus của chúng tôi
: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp